

27. KVĚTEN - 25. ČERVEN 2017
MODLITBY ZA SVĚT ISLÁMU
S VÍROU, NADĚJÍ A LÁSKOU

30 DNÍ
MODLITEB
ZA SVĚT ISLÁMU

DOPIŠ VYDAVATELE

Draží přátelé modlitebníci,
podle našeho odhadu se v loňském roce během Ramadánu modlil za muslimy s pomocí příručky „30 dní modliteb za svět islámu“ milión křesťanů z celého světa!

Když hnutí „30 dnů“ začínalo, byli jsme malou skupinkou lidí, kteří přijali Boží výzvu dívat se na muslimský svět očima milujícího Otce a vidět jej tak, jak jej vidí On. Zpětná vazba od účastníků z celého světa nás velice povzbuzuje. Píší nám, jak jim 30 dní modliteb pomáhá proměňovat jejich chápání muslimů a zaujímat vůči nim postoj, který lépe vyjadřuje Kristovo srdce pro ně.

Není lehké zachovat si jasný pohled na muslimy v době, kdy zprávy o islámských extrémistických skupinách plní světové zpravodajství. Proto jsme se rozhodli zaměřit toto vydání na část života, která nás všechny tak či onak spojuje: na rodinu.

V tomto vydání chceme své modlitby zaměřit na rodinný život. Rodina představuje místo, kde se většinou lidí dostává prvního vyučování o víře, kde se utvářejí naše hodnoty a kde na nás působí více vlivů, než si uvědomujeme. Doufáme, že pro vás bude zajímavé číst, jak různé muslimské kultury vyjadřují rozmanité rodinné tradice, ale zároveň uvidíte, kolik toho máte s muslimskými rodinami společného. To obojí vám poskytne informace k modlitbám a pomůže nám zvěstovat nádherné poselství z 1. listu Janova 3:

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími!“

Děkujeme vám za vaše modlitby.

Vydavatelé příručky mezinárodního hnutí 30 dnů
30 Days International

*Milión křesťanů
z celého světa
se modlí za
muslimy
s pomocí
příručky
“30 dní
modliteb
za svět
islámu”.*

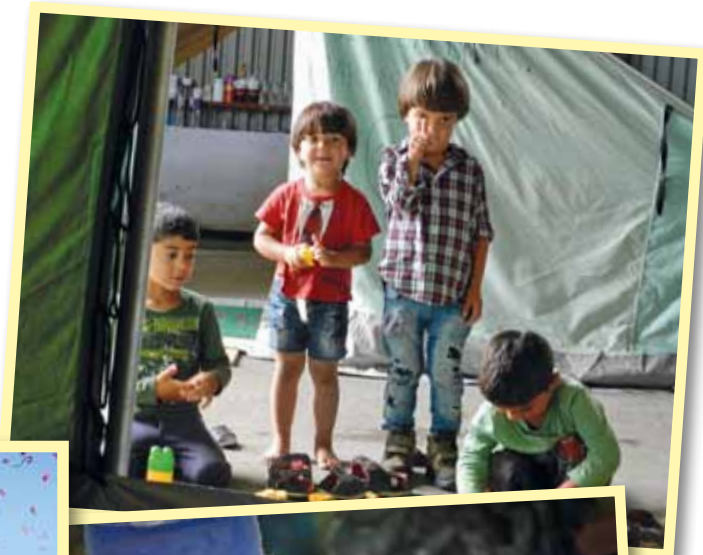

VÍTEJTE

Účastníte se 30 dní modliteb za svět islámu poprvé? Nebo jste jedním z našich čtenářů, kteří se modlí od roku 1993, kdy jsme začínali? Nebo jste se k nám přidali někde cestou, když jsme začali příručku vydávat v novém jazyce?

30 dní modliteb dnes spojuje křesťany z celého světa, kteří se modlí ve více než třiceti jazycích od těch nejrozšířenějších až po ty málo známé. Naším záměrem je sjednotit vás během třiceti dní Ramadánu a zaměřit vaše modlitby k žehnání muslimským národům. Toužíme, aby tento průvodce pomohl Kristovým učedníkům seznámit se s různorodostí islámského světa a s potřebami muslimských rodin, abyste mohli lépe chápat jejich situaci a díky tomu více poznali Boží lásku k muslimům. Věříme, že ve světě, kde narůstá konflikt, je to právě modlitba, co může přinášet pokoj, proměňovat komunity a přivést Království Boží blíže k zemi.

Letos se v 30 dnech modliteb modlíme především za rodiny. Naši autoři jsou z celého světa a seznámí vás s příběhy, potřebami a starostmi rodin v muslimských kulturách a subkulturách, v nichž žijí. Každá rodina je jiná, ale věříme, že i vy najdete mnohé společné s lidmi, o nichž se dočtete v tomto vydání 30 dní modliteb za svět islámu.

ZA KTERÉ ČÁSTI SVĚTA SE MODLÍME

Číslo na mapě odkazuje na stránky této příručky.

Modlitba za muslimské rodiny

Modlitba za muslimské rodiny. Rodina je složitá záležitost. Náš rodinný život do značné míry určuje, kým se stáváme, a jej zase ovlivňuje mnoho faktorů. Žádná rodina není stejná a při pohledu na život rodin v islámském světě najdeme prvky podobné i odlišné.

V tomto vydání si povšimneme rozmanitosti mezi muslimskými rodinami. Stejně jako v křesťanských rodinách, fungování muslimských rodin po celém světě ovlivňuje kultura, tradice, vzdělání, zkušenosti a příležitosti, jakých se jim dostává. Od generace po generaci se musí rodiny vypořádat s prudkými i pozvolnými změnami své kultury, společnosti i technologií a nějak se jim přizpůsobit. Seznámíme se s tím, jakým způsobem zasahují tyto faktory do života muslimských rodin na různých místech světa.

Uvidíte také věci, které máme všichni společné: Oběti, které musí rodič přinést, aby se jeho milovanému dítěti dostalo lepších příležitostí; starosti o dorůstající děti, které hledají své místo ve stále nepředvídatelnější společnosti; radosti i těžkosti, které společně nesou manželské páry; starosti o stárnoucí rodiče. Za rodinné záležitosti se můžeme modlit opravdu s porozuměním.

Generace za generací se rodiny mění v reakci na náhlé i pomalé změny kultury, společnosti a techniky.

Co učí islám o rodinném životě?

Korán učí, že „nejlepší z vás je ten, kdo je nejlepší vůči své rodině.“ Tím potvrzuje, že to, jak se člověk chová ve vlastní rodině, je dokladem správného náboženství. Napomíná rodiče, aby pečlivě vychovávali své děti. Manželé si mají prokazovat lásku a věrnost. Od dospělých dětí se očekává, že budou své stárnoucí rodiče ctít a pečovat o ně.

Kultura a víra se po celém světě navzájem ovlivňují a muslimské rodiny mohou nebo nemusí být odrazem tradičního islámského učení o rolích v rodinném životě, které klade u muže důraz na úlohu živitele a u ženy na odpovědnost za domov a děti. V islámu existují rozmanité tradice i výklady: v některých částech světa žijí rodiny podobně jako už po celá staletí, jinde drží muslimský rodinný život krok s okolní společností nebo se prudce mění.

Víra utváří náš pohled na rodinu a rodina utváří náš pohled na víru.

Cílem tohoto vydání 30 dní modliteb za svět islámu je pomoci vám, aby vaše modlitby za muslimské rodiny řídila Boží láska k muslimům a povzbudit vás i vaši rodinu k tomu, abyste se stali obrazem Boží lásky vůči lidem okolo vás.

Rodina se postí

Vzpomínám si na první den, kdy jsem se začala postit. Bylo mi teprve asi sedm let, ale vzrušovalo mne, že se mnou jednají jako s dospělou. Ramadán toho roku připadl na školní prázdniny, takže jsem v případě potřeby mohla spát i přes den. Maminka mě vzbudila ve tři hodiny ráno na snídani před úsvitem. Jedli jsme jogurt a kořeněnou omeletu s plackami čapátí a pili spousty čaje.

Při východu slunce jsme se společně modlili první modlitbu dne. Stála jsem hned vedle maminky a kopírovala její úklony. Toho dne jsem si s ní připadala více spjata než kdy předtím nebo potom.

Pak jsme si šli zase lehnout a začal půst. Po zbytek dne jsme si hráli a já jsem pomáhala mamince připravovat jídlo na iftár – večeri při

západu slunce.

Těšila jsem se na nadcházející dny, kdy budeme spolu sedat kolem ubrusu

prostřeného na podlaze se všemi mými oblíbenými pokrmy,

které se připravovaly jen v tomto zvláštním

období. Byla to jediná doba, kdy

nás všech deset jedlo společně.

Cítila jsem, jak nás ramadán

spojuje – měla jsem pocit, že

jsem opravdová rodina. V pátek

vždycky tatínek

pozval několik svých

přátel na iftár. Muži pak

spolu sedávali ve vedlejší

místnosti a my ženy jsme musely

čekat, až dojedí. Teprve pak jsme se mohly po dlouhém dni půstu najíst i my.

Během tohoto měsíce bylo přes den v domě klidněji. Byli jsme často příliš unaveni a vyhládlí, než abychom spolu mluvili. Často

j jsme se modlili a četli Korán nebo spali a dívali se na televizi. Během dne také panovalo větší napětí, zvláště později, když se týdny vlekly a naše únava rostla. Ale všichni jsme se svým vlastním tichým způsobem snažili dělat, co je před Bohem správné, konat svou povinnost a hledat jeho požehnání více než kdy jindy během roku.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za ženy, které se postí a připravují jídlo, aby se jim dostalo zjevení Ježíše jako Chleba života.
- Aby se rodiny během tohoto měsíce při společném jídle a modlitbách setkaly s Ježíšem a aby jej poznávaly jako Dárce živé vody, po níž už nebudou nikdy žíznit.
- Za pokoj v rodinách a mezi rodinnými příslušníky v době, kdy vyhlížejí Boží požehnání.

Toho dne jsem si s ní připadala více spjata než kdy předtím nebo potom.

Andalusané z tuniského Zaghouanu

Horské město Zaghouan leží sedmdesát kilometrů na jih od tuniského hlavního města Tunisu. Většina ze čtyřiceti tisíc obyvatel této oblasti jsou potomky muslimů z Andalusie. Ti se sem uchýlili, když je v 17. století vyhnali Španělé spolu se všemi muslimy ze svého území. Pro leckoho je překvapením, že ve Španělsku byl islám rozšířen po celých devět století.

Taxikáři, majitelé obchodů i maminky s dětmi vám budou rádi hrdě vyprávět o svých dějinách. Povědí vám, jak jejich předkové přechali do Zaghouanu s nejcennějšími

poklady ukrytými v malých kulatých bílých sladkostech, aby je během jejich namáhavého putování někdo neoloupil. A tímto drobným kulatým pečivem, kterému se říká „kaak warka“ a připravuje se z těsta a mandlí zadělaných růžovou vodou, je dnes Zaghouan proslulý.

Pro Tunisany je Zaghouan populárním turistickým místem. Návštěvníci zde mohou nalézt ty nejvelkolepější římské ruiny. Horský masiv nad městem je krásný. Je porostlý lesem a v zimě jej často přikrývá sníh.

Dříve sem jezdili i zahraniční turisté, ale po teroristických útocích proti cizincům v roce 2015 turistika v Tunisku velice utrpěla. Mnoho hotelů se zavírá a místní lidé se obávají, že se turisté už nevrátí. Od revoluce v roce 2011 si se svou novou republikou mnozí Tunisané nevědí rady a nemají ke své nové vládě důvěru.

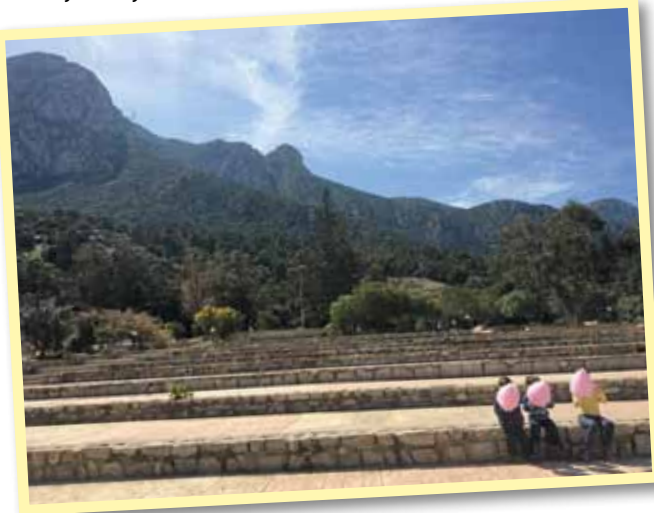
Během vlády císaře Hadriána byl postaven 132 km dlouhý akvadukt, který přiváděl vodu ze Zaghouanu do Kartága. Dodnes ze skalního převisu strmí majestátný „Chrám vody“ na

místě, kde kdysi vytryskl pramen, který nyní bývá většinou vyschlý. Chrám připomíná, jak velký duchovní význam se v této suché zemi připisoval vodě. Nedávno navštívil tuto oblast tým modlitebníků, kteří prosili Boha, aby ze Zaghouanu opět vytryskl život a aby tato suchá a vyprahlá země našla svou naději ve „zdroji věčného života“.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby ti, kteří úpadkem turistiky přišli o obživu, našli jiné způsoby, jak se postarat o své rodiny.
- Za stabilitu, pokoj a moudré vedení pro Tunisko.
- Aby do Zaghouanu i z něj tekly proudy živé vody, o nichž mluví Ježíš ve 4. kapitole Janova evangelia.

Od revoluce v roce 2011 si se svou novou republikou mnozí Tunisané nevědí rady.

Multikulturní Severní Amerika

Fatima volá: „Miluji Ameriku!“, zatímco strážník na křižovatce bezpečně převádí její děti přes ulici. Vracejí se domů ze školy, kde studenti hovoří více než čtyřiceti různými jazyky.

Fatima pracuje v noci. Uklízí záchody na chicagském letišti O'Hare. Její manžel Muhammad pracuje přes den ve velké továrně na zpracování kuřat. Mrzne přitom až na kost, protože v továrně se udržuje teplota jako v lednici. Ani jeden nedostává žádnou státní podporu. Bydlí v ponurém sklepním bytě. Ptala jsem se Fatimy, jak může provolávat svou lásku Americe, když musí pracovat a žít v takových podmínkách. Pak mi vyprávěla svůj příběh, jak jí zabili otce a bratra a ji samotnou postřelili. Potom s rodinou čekala léta v uprchlickém táboře na možnost vstoupit do USA. Říká, že pro ni je Amerika rájem – zemí příležitostí, kde může vychovávat své děti v bezpečí.

Do Severní Ameriky stále proudí lidé všech národností. Jen v metropolitní oblasti New Yorku bydlí pět miliónů lidí narozených v zahraničí. Polovina obyvatel Toronta se nenarodila v Kanadě. A není to případ jen největších měst. V Severní Americe stoupá koncentrace přistěhovalců nejrychleji ve středně velkých městech, například v Nashville, kde v roce 2012 vzrostla populace

imigrantů rychleji než v kterémkoli jiném americkém městě a které je domovem nejpočetnější kurdské populace v USA.

V chicagské čtvrti, kde bydlí Fatima, žijí muslimové z Jižní i Střední Asie, z mnoha zemí Afriky, z Malajsie, Indonésie a z každé země Blízkého východu. Obchody, vůně koření a restaurace na mnoha ulicích ve vás vzbudí dojem, že jste v Kalkatě nebo v Karáči. V době modliteb spatříte davy mužů proudících do početných mešit. Většina muslimů reaguje vřele a pohostinně, když je Američané přátelsky uvítají a pokud ve svém úsilí vytrvají, často se mezi nimi vytvoří skutečné přátelské vztahy.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Multikulturalismus je požehnáním, ale i výzvou. Modlete se, aby se lidé z mnoha zemí v Severní Americe pokojně integrovali.
- Modlete se, aby si američtí věřící a církve uvědomili, jaká se jim nabízí příležitost zvěstovat muslimským sousedům Kristovu lásku, a aby našli odvahu se do toho pustit.
- Modlete se za sílu, prostředky a jednotu pro církve, nevládní organizace i jednotlivé misionáře, kteří už v různých městech USA mezi muslimy pracují.

Většina muslimů reaguje vřele a pohostinně, když je Američané přátelsky uvítají.

Okénko do „kultury hanby a cti“

Vyrůstala jsem v muslimské komunitě, v níž se život řídil pravidly hanby a cti. Už jako dítě jsem se naučila, že se musím vyhýbat chování, kvůli kterému by mne ženy v komunitě mohly pomluvit. Jednou jsem zaslechla, jak skupina „tetiček“ vede řeči o jedné známé, které rodina dovolila nastoupit na univerzitu. Nechala si tam prý ostříhat vlasy a vdala se bez vědomí rodičů. Podle jejich reakce jsem si myslela, že ten muž je určitě nemuslim, ale z dalšího popisu v rozhovoru vysvitlo, že je to arabský muslim a vystudovaný právník. Byla jsem zmatená, proč kvůli tomu postihly celou tu rodinu takové pomluvy a hanba.

Pojmy „izzat“ (čest) a „šarm“ (hanba) se díky mediálním debatám o „zločinech ze cti“ stávají známějšími i v kulturách, které je neuplatňují. Cizinci ze Západu, kteří pracují mezi muslimy, se se slovy „čest“ a „hanba“ často setkávají, ale ne vždy naplno chápou, co to znamená. Hanba a čest je systém, jímž mnoho muslimských společností reguluje chování svých dětí i dospělých. O tom, co je hanebné a co čestné rozhodují kmenoví nebo náboženští vůdci a na lidech je, aby se těmto obecně přijímaným normám chování podřídili.

Podobný systém funguje i v nemuslimských kulturách. Na západě

se používají zákony a jejich nedodržení vyvolává v lidech pocit viny. Někteří zločinci jsou dokonce vyloučeni ze společnosti. Bráníme se tak negativním vlivům na společnost. Ježíš ale přišel s poselstvím, že Bůh má moc i touhu pozvednout nás všechny z poníženého postavení na místo veliké cti (Matouš 5,3). Pro lidi, kteří žijí v kulturách ovládaných hanbou, je to dobrá zpráva.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- V 1. knize Samuelově 2,8 se praví: „Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka; posadí je v kruhu knížat a za dědictví jim dá trůn slávy.“ Modlete se za zjevení této dobré zprávy v kulturách, které ji neznají.
- Proste Boha o zjevení, abyste sami také porozuměli tomuto systému hanby a cti a abyste svým životem mohli ukazovat na Boha, který praví: „Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelový, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.“ (1. list Petrův 2,6)
- Modlete se za lidi ve svém okolí, kteří se dovolávají spravedlnosti pro oběti „zločinů ze cti“.

*Ježíš však přišel s poselstvím,
že Bůh má moc i touhu
nás všechny pozvednout
z poníženého postavení na
místo veliké cti.*

Komory: matrilinealita – požehnání či prokletí?

*Často se stává, že se muži
v obyčejích a zvycích svého
nového klanu nevyznají
a necítí se v novém
domově dobře.*

Komorské ostrovy jsou sopečným souostrovím nedaleko východoafrického pobřeží mezi Mozambikem a Madagaskarem. Pokrývají pouze asi 2000 km² a se svými osmi sty tisíci obyvatel jsou málo, avšak hustě zalidněny. Ačkoli tvoří 98% obyvatelstva Komor muslimové, řídí se mnozí principem matrilineality, což je u muslimů neobvyklé.

Matrilinealita je latinské slovo, které znamená „mateřská linie“ a týká se předávání a dědění majetku v ženské linii z matek na dcery. Na Komorských ostrovech jsou domy vlastnictvím žen. Když se dcera provdá, dostane dům ona, nebo se na dvoře postaví nová palmová chýše.

Muži se po sňatku stěhují do manželčina domu a připojují se k jejímu klanu. Často se stává, že se muži v obyčejích a zvycích svého nového klanu nevyznají a necítí se v novém domově dobře. Nezaměstnanost je na Komorách vysoká a muži nakonec často tráví čas hraním karet nebo prací na poli.

Rašma nám vypráví obvyklý příběh: „Můj biologický otec nás opustil, když jsem byla malé dítě. Proto se matka vdala podruhé. Můj otčím přicházel domů tak dvakrát, třikrát týdně, aby se najedl a vyspal. Jinak buď pobýval u své původní rodiny, nebo žil se svou druhou manželkou.

Naštěstí nedělal rozdíly mezi mnou, která jsem nebyla jeho, a mými nevlastními sestrami. Od matky jsem se naučila různým věcem z běžného provozu domácnosti, kulturním zvyklostem a tomu, jak se chránit před zlými duchy. Stejně ale žiji ve strachu před kletbami, které by někdo mohl uvalit na naši rodinu.

Toužím po zodpovědném manželovi, který mým dětem bude dobrým otcem, a po tom, abychom byli stále pod Boží ochranou a požehnáním.“

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Komorské ostrovy jsou jednou z nejchudších zemí světa a porodnost je tam vysoká. Obživa velké rodiny znamená pro mnohé každodenní zápas.
- Zdravotní péče a vzdělání jsou dostupné jen minimálně. Do školy chodí necelá polovina dětí a a pro potřeby obyvatelstva je k dispozici jen několik lékařů. Modlete se za naplnění těchto základních potřeb.
- Modlete se, aby se komorští křesťané, kteří tvoří jen 2% obyvatel Komor, ujali vedení, pomohli řešit potřeby své země a stali se tak světlem a požehnáním.

Válka v Sýrii vyvolala obrovskou vlnu uprchlíků, kteří našli útočiště hlavně v okolních zemích. Před tím, v roce 2014, vzplál konflikt také v Iráku, což znamenalo další statisíce utečenců. Mnozí z nich uprchli do Libanonu. Tamní církve se jich ujaly a velmi je to proměnilo.

V jednom libanonském sboru přibýlo v posledních letech k dvěma stům místních členů tři sta běženců z Iráku a tři sta ze Sýrie. Nový domov zde našly celé rodiny uprchlíků, ale také lidé, kteří o rodiny zcela nebo částečně přišli. Sbor jim pomáhá různými způsoby. Poukázky na potraviny a lékařská péče jim pomáhají přežít jejich nelehkou situaci po fyzické stránce. Poradenství a domácí skupinky jim dávají možnost vyrovnat se s traumaty, která prožili. Bohoslužby a různé kurzy nabízejí duchovní růst těm, kdo se rozhodli následovat Ježíše nebo o tom uvažují.

V posledním roce se sbor zaměřil na téma „rodiny“. Mnozí běženci museli utéci, aby si zachránili holý život, a přišli při tom o své domovy i práci. To drasticky změnilo fungování jejich rodin. Manželské kurzy a rodinné pobyty se osvědčily a pomáhají manželským párům zmírnit negativní dopad těchto změn. Během bohoslužeb i na skupinkách je zdůrazňován význam rodiny

pro jednotlivce, církev i společnost. Cílem je napomoci rozvoji zdravých rodin, kde mohou jejich příslušníci prospívat a které jsou pro své okolí svědectvím a požehnáním.

Mnoho uprchlíků našlo v libanonských sborech duchovní sourožence, což jim pomáhá vyrovnat se s vnucenými změnami a získat motivaci k další cestě do nového života.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za početné uprchlíky, kteří se dosud nacházejí v obtížné, často beznadějně situaci a v zoufalé tělesné, citové i duchovní nouzi.
- Za tuto libanonskou církev a jiné jí podobné, které s láskou přijímají běžence a slouží jim – aby Bůh jejich úsilí rozmnožil a požehnal.
- Aby se uprchlíci v Libanonu na své dlouhé cestě za obnovou vlastního života dočkali nadějně budoucnosti pro své rodiny.

Mnozí běženci museli utéci, aby si zachránili holý život, a přišli při tom o své domovy i práci.

Co působí starost muslimským rodičům?

Moje přítelkyně Razia je pomocnou pracovnící v jednom britském středisku pro ženy asijského původu. Velmi jí záleží na ženách, s nimiž pracuje. Mnohé pocházejí z téhož pákistánského islámského prostředí jako ona. Nedávno mi vyprávěla o starostech některých svých klientek, které nerozumějí počítačům tak dobře jako jejich ratolesti, takže nevědí, k čemu se děti na internetu dostanou, s kým se kontaktují a jaké si mezi sebou předávají informace. Podobné starosti trápí i křesťanské rodiče. Je to jeden z příkladů mnoha podobností mezi obavami muslimských i křesťanských rodičů.

Ovšem existují i opravdu velké rozdíly.

Mnoho muslimských rodin, zvláště v zemích, kde tvoří islámské náboženství menšinu, se snaží vyřešit problém, jak předat dětem kladný obraz islámu, když muslimské teroristické útoky vytvářejí stereotypy, jež stavějí všechny muslimy na roveň s násilím. Od počátku občanské války v Sýrii putují do této země a do Iráku zahraniční státní příslušníci se záměrem bojovat za různé radikálně islamistické frakce a více než tři tisíce jich pochází ze západních zemí. Většina jich odjela tajně a nechali své rodiče na pospas obavám, že o dítě přijdou, a pocitu viny za to, co třeba jejich syn nebo dcera napáchali. Tváří v tvář nepřátelskému postoji přátel

pocitují hanbu a nezbyvá jim než zápasit s pochybnostmi o tom všem. Dochází jim, že nevědí, co je zač člověk, kterého přivedli na svět. Více než cokoliv jiného touží pochopit, co se stalo s jejich dětmi a co dělají.

Většina věřících muslimských rodičů doufá, že z jejich dětí vyrostou zbožní muslimové, že se dobře ožení nebo vdají a budou úspěšní v zaměstnání i ve svých rodinách. Ti, kteří nežijí v muslimských zemích, rovněž doufají, že se jejich děti úspěšně naučí žít jako muslimové v rovnováze se životem v sekulární společnosti. To zas není tolik vzdálené od nadějí křesťanských rodičů pro své děti.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za pevné vztahy a požehnání v rodinách muslimů, které znáte.
- Za útěchu a pokoj pro rodiče, kteří prožívají zármutek nad ztrátou dítěte zlákaného extrémismem.
- Za moudrost pro rodiče, kteří se potýkají s náročným úkolem vychovávat děti v jiné kultuře, a za sbory a skupiny v místě vašeho bydliště, jež se věnují právě pomoci rodičům.

Sahíl byl nadšený. Jeho oblíbená rozhlasová stanice v Indii mu zaslala knížku „Slova lásky“, která ho seznámila se zprávou o Boží lásce a odpuštění. Brzy poté se seznámil s Abdulem, který následoval Isu (Ježíše) a pověděl Sahílovi více o jeho poselství. Toho dne se Sahílův život navždy změnil. S radostí přijal Ježíšova slova a obdržel od něj spasení.

Sahíl šel domů a řekl své rodině, co se dozvěděl. Měl naději, že je to nadchne stejně jako jeho. Místo toho mu otec sdělil, že toto učení není pro muslimy. Když Sahíl nesouhlasil, rodina jej vyhnala. Na několik let našel domov u svého přítele a začal to, čemu se naučil o Ísovi, zvěstovat jiným muslimům.

Teď je tomu čtrnáct let. Sahíl dodnes vypráví dalším muslimům v Indii o Ísovi a zjišťuje, že jsou velice otevření, tak jako kdysi on. Jen málo lidí však projevuje ochotu stýkat se s indickým muslimským společenstvím. V Indii se mnozí hinduisté, křesťané i jiné náboženské skupiny stavějí k muslimům podezíravě, ačkoli muslimové tvoří druhou největší náboženskou skupinu v zemi a třetí největší muslimskou populaci ve světě.

Neochota mnoha křesťanských společenství v Indii ke spolupráci s muslimy působí Sahílovi velikou bolest. Stýská si: „Kdyby tak byli křesťané ochotni věnovat čas seznámení s muslimy, přišli by na to, že jsou to velice pohostinní a přívětiví lidé.“

Sahíl uvažuje, že možná kvůli mylným představám mají lidé z muslimů strach. „Hodně lidí si myslí, že v Indii mají muslimští muži více než jednu ženu, avšak většina muslimských rodin není polygamní,“ říká. „Podobají se jiným rodinám v Indii. Trápí je stejné problémy jako každého.“

Muslimové v Indii jsou velice různí etnicky, jazykově i ve způsobu praktikování islámu.

Přesto je spojuje oddanost islámské identitě. „Indičtí muslimové považují islám za své náboženství a dokonce i jejich národní identita spočívá v tom, že jsou ‚muslimové,‘“ vysvětluje Sahíl. To může být překážkou lidem, kteří se chtějí dozvědět, jak následovat Ísu. Někteří se rozhodnou jej následovat, ale navenek se dál chovají jako muslimové, aby se vyhnuli problémům.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby se více indických křesťanů snažilo seznámit s muslimy ve svém národě.
- Aby Indie, která je z právního hlediska sekulární stát, zachovávala pokojné vztahy v rámci odlišných společenství víry.
- Za milost pro muslimské rodiny, které se potýkají s problémy života v menšině, a také za milost pro křesťany, aby se nenechali svázat strachem a svým životem muslimům názorně ukazovali Ježíšovu lásku.

„Indičtí muslimové považují islám za své náboženství a dokonce i jejich národní identita spočívá v tom, že jsou ‚muslimové.‘“

Již od sedmdesátých let dvacátého století prchájí Afghánci z Afghánistánu v naději na bezpečí, stabilitu či příležitost pro své rodiny. V jedné oblasti Severní Ameriky našlo domov více než šedesát tisíc afghánských uprchlíků. Potřeby této komunity jsou rozsáhlé: od vhodného bydlení, výuky jazyka, přes získání pracovních dovedností až po chronické nemoci, bezpečí pro ženy ohrožované domácím násilím i zhojení traumatu, které válka způsobila několika generacím.

První afghánské rodiny začaly do této oblasti přicházet koncem sedmdesátých let v době války s Ruskem. Šlo o rodiny sekulárních muslimů s dobrým vzděláním, kteří ve svých oborech často pracovali na vedoucích místech. Jejich děti vyrostly ve Spojených státech, mnohé absolvovaly univerzitu a asimilovaly se k západní kultuře. Druhá vlna uprchlíků, kterou tvořily hlavně vdovy s dětmi, přišla po útocích z 11. září. Musely se vyrovnat s mnoha obtížemi. Často skoro neuměly anglicky, neměly žádné nebo jen malé formální vzdělání a velmi málo finančních prostředků. Třetí vlnu Afghánců, která do Ameriky proudí dodnes, tvoří bývalí překladatelé amerických vojáků v Afghánistánu, kteří tu nyní žádají o azyl. Ti potřebují vhodný pracovní výcvik a někteří také psychologickou či jinou odbornou

pomoc po prodělaném traumatu.

Všechny tyto rodiny potřebují nejen společenství jim blízké, které často nacházejí v mešitách nebo na afghánských tržištích, ale také aby je přijímala a integrovala širší společnost. Po desetiletích války a životě v kmenovém systému je pro mnohé Afghánce těžké důvěřovat svým krajanům a proto někteří z nich překvapivě raději vyhledávají přátelství svých západních sousedů.

Jedním ze způsobů, jak jim Američané v těchto potřebách vycházejí vstříc, je spolupráce církví s místními afghánskými agenturami. V jedné z nich pracuje i Miriam, které velmi záleží na jejím národě. Neúnavně vyhledává spolupráci kohokoli, kdo by podpořil její vizi poskytovat doučování, výcvik v pracovních dovednostech a pomoc proti domácímu násilí. V současné době pracuje s jednou křesťankou na projektu pomoci afghánským ženám, které nesou trauma ze zneužívání. Obě se společně snaží, aby do života těchto žen vstoupila Boží uzdravující moc. Slouží s nadějí, že dojde k uzdravení následků násilí, které poznamenalo celé generace, a v afghánských rodinách zavládne uzdravující pokoj.

Více informací: northamericanafghans@gmail.com

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za zhojení traumat obětí násilí během afghánských válek.
- Aby místní církve jednaly pohostinně a poskytly prostředky na pomoc afghánskému společenství.
- Za proměnu v manželských vztazích a za pomoc všem, kdo touží po vysvobození z násilí.

Všechny tyto rodiny potřebují nejen společenství vlastních lidí, ale také aby je přijímala a integrovala širší společnost.

Rodina v Jemenu: Pod vládou tradice

Na světě je jen málo zemí, kde dosud existuje tak tradiční podoba rodiny jako v Jemenu. Jemen je nejchudší arabská země s charakteristickou kmenovou kulturou a dlouhými islámskými dějinami. Jejich rodinná kultura je velmi konzervativní. Nejzřetelněji to je vidět na zvycích souvisejících s uzavíráním manželství. Většina svazků vzniká dohodou. Nevěsta a ženich se o sobě před svatbou dozvědí velice málo. Ve venkovských oblastech se ženy často dvádají ve velice mladém věku a muž smí mít až čtyři manželky. Místo muže a ženy jak v rodině, tak ve společnosti je velmi přísně odděleno. Dokonce i svatby se slaví na dvou místech - jiném pro muže a jiném pro ženy.

I když jemenská kultura vyvíjí na muže tlak a vkládá na ně břemena, ženy omezují ještě víc a ty mají často velmi těžký život. Pouze málo žen si dovolí odhalit tvář na veřejnosti. Převážná většina nosí černou abāju, kterou si obličej na veřejnosti zakrývají. Mnoho dívek nechodí do školy a nedovedou číst ani psát. Jejich údělem je provdat se, vychovávat děti a pečovat o dům. V suchých horských vesnicích Jemenu to znamená spoustu práce, včetně několika cest pro vodu denně, kdy ženy nosí plná vědra vody od řeky nahoru po strmých horských úbočích.

Jemen není téměř vůbec zasažen

evangeliem. Je tu jen velice malá podzemní církev. Pro místní křesťany je v tomto temném, konzervativním islámském prostředí velice obtížné být svědectvím a světlem pro Ježíše.

I když jemenská kultura vyvíjí na muže tlak a vkládá na ně břemena, ženy omezují ještě víc.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za Jemenský stát, který se snaží vyrovnávat s velkou politickou nestabilitou a kde mnozí trpí kvůli válce, terorismu a chudobě.
- Aby se v jemenské kultuře probudilo vědomí hodnoty žen, aby je muži chránili a dávali jim možnost žít radostným životem v hojnosti.
- Za povzbuzení hrstky jemenských křesťanů ve víře tak, aby se ve svých rodinách a komunitách stali svědectvím a příkladem.

„Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.“ (2 Timoteova 1:7)

Dnešní svět ovládá strach: Strach z terorismu! Strach z muslimů! Strach z budoucnosti!

Každý, kdo kritizuje islám a islámské režimy, bývá obviňován z islamofobie. Podle některých lidí není k islamofobii důvod. Mnozí muslimové prohlašují, že islám je náboženstvím míru, ale teroristé ho zneužívají ke svým cílům. Nicméně představou islámu jako mírumilovného náboženství otřásá sama realita – útoky

islamistických extrémistů.

Když sledujeme zprávy plné teroristických útoků, díváme se na skutky toho Zlého. Terorismus, vraždění a bezpráví na nevinných obětech v nás vyvolává hněv. Ježíš však říká: Hněvejte se, ale nehřešte. Vede mne můj hněv k činům? Jsem ochoten zvětšovat Kristovo evangelium, které proměňuje lidské životy?

Po útocích v New Yorku 11. září 2001 našel jeden mladý křesťan odvahu a navzdory hněvu a strachu si začal povídat se svým muslimským kolegou. Vzniklo z toho přátelství a z přátelství vedlo ke sdílení

Kristova evangelia. Právě k tomu nás Ježíš jako své učedníky povolává.

Bible nás napomíná, abychom se nebáli. Bůh nám dává ducha moci, který přemáhá strach, a ducha lásky, abychom soucítili se svými muslimskými bližními. Pokud věříme, že i dnes přináší Ježíš naději pro naši planetu, pak věříme, že dokáže proměnit srdce dokonce i teroristům. Právě evangelium se může stát „novou“ ideologií, která přinese mír.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Proste Ducha svatého, ať vám ukáže, v jakých oblastech jste ve vztahu k muslimům přijali ducha strachu namísto ducha lásky.
- Modlete se, ať Bůh svým Duchem přemůže váš strach a dá vám schopnost prokazovat Jeho lásku vůči muslimům ve vašem okolí.
- Modlete se, aby se Ježíš dal poznat lidem, kteří se upsali terorismu, a aby to vedlo k jejich proměně.

Pokud věříme, že i dnes přináší Ježíš naději pro naši planetu, pak věříme, že dokáže proměnit i srdce teroristů.

Xiaoma je chuejský muslim, který žije v severní Číně. Je mu devatenáct a od většiny chuejských mladíků se očekává, že se v tomto věku ožení. Xiaoma však prožívá dilema: Jak zaplatit věno? Jeho rodina vlastní obchůdek s národními potravinami. Malý bočník bílého chleba prodávají za 0,8 juanu (v přepočtu 3 Kč). Kolik takových bočníků bude muset prodat, aby to stačilo na nevěstino věno?

Otec začal za Xiaomu vyjednávat. Nevěstina rodina požadovala 50.000 juanů. To znamená prodat 62.500 bočníků bílého pečiva! Zvyk též velí přinést „třikrát zlato, jednou auto!“ Nápadník by měl nabídnout sadu zlatých náušnic, náhrdelníku a náramků a k tomu také automobil. Před lety se jako dar očekávala motorka, teď už je to auto. Krom toho je třeba zajistit veškeré jídlo a pití na svatební hostinu, která u čínských muslimů trvá tři dny. Celkově vyjdou náklady na věno a na výdaje se svatbou na sto tisíc juanů! Proto si Xiaoma myslel, že se nebude moci oženit.

Netrvalo ale dlouho a Xiaoma ohlásil datum své svatby. Navštívil jsem ho. Byl jsem zvědavý, když jsem pozoroval, jak mu příbuzní a přátelé přicházejí blahopřát. „Jak jsi dokázal zařídit ten šťastný konec?“ zeptal jsem se.

Vyprávěl mi, že si otec musel půjčit nějaké peníze od přátel a příbuzných, pak prodal svůj obchůdek s bílým pečivem. Xiaoma získal také půjčku na auto a tak naplnil veškeré požadavky týkající se věna. Po svatbě se novomanželé přestěhují do jižní Číny a začnou tam podnikat, aby mohli splatit půjčky a dluhy. Xiaoma mi s velkým vzrušením vylíčil svůj sen: „Budu spořit, abych mohl koupit pro manželku a děti dům, a potom pozvu stárnoucí rodiče, aby bydleli u nás!“

Brzy po svatbě jsem slyšel, že se novomanželé přestěhovali na jih. A co to důležité sportovní auto? Už bylo prodané.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Modlete se za muslimy v severní Číně, kteří jsou poměrně chudí a když chtějí uzavřít manželství a mít rodinu, upadají často do dluhů.
- Mnoho čínských muslimů si myslí, že muži by se měli oženit v devatenácti a že pokud se nějaká dívka nevdá do šestnácti let, je to pro ni hanba. Modlete se, aby tito mladí lidé poznali, jakou hodnotu mají v Božích očích.

- Modlete se, aby uzavírání sňatků mezi Chueji bylo požehnané a aby tito mladí lidé nebyli nuceni ženit se a vdávat pouze pod tlakem obvyčej a společenských názorů.

Celkově vyjdou náklady na věno a svatební výdaje na sto tisíc juanů! Proto si Xiaoma myslel, že se nebude moci oženit.

Rodiny v Kyrgyzstánu

Až do získání nezávislosti v roce 1991 byl Kyrgyzstán jednou z republik bývalého Sovětského svazu. Je v této oblasti jedinou parlamentní republikou. V této hornaté zemi (nejvyšší štít má výšku 7439 metrů) žije asi 6 miliónů lidí a 75% z nich jsou sunnitští muslimové. Za sovětské vlády se islám praktikoval dost vlažně, ale v posledních pětadvaceti letech neustále nabývá na síle.

Vzhledem k obtížné hospodářské situaci v zemi si mnoho lidí musí vydělávat v zahraničí a to často za velice těžkých podmínek. Například v srpnu 2016 zahynulo při požáru jednoho velkého moskevského skladu šestnáct mladých kyrgyzských žen. O děti, které zůstanou doma, se často starají prarodiče či příbuzní. Některé dokonce pošlou rodiče do sirotčinců, aby mohli odejít za prací. O každodenní potřeby dětí je sice postaráno, ale mnohé se cítí opuštěné a nemilované, jako by se jich jejich rodiče zrekli.

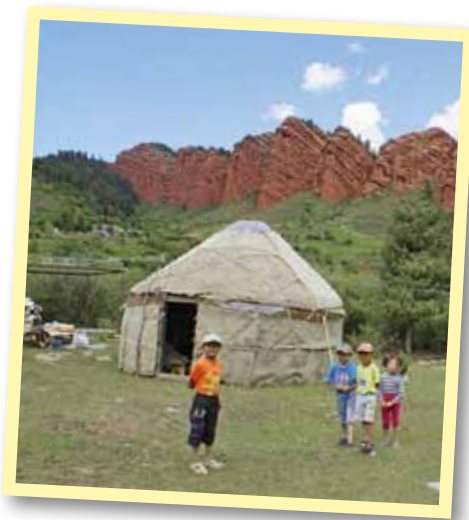
V kyrgyzské rodině hrají velmi důležitou úlohu matky synů, pod jejichž kontrolu vše spadá. Se snachami se často jedná jako s otrokyněmi. Často, pokud se jim nepodaří do dvou let po svatbě otěhotnět, nutí matka manžela, aby poslal svou ženu pryč a oženil se s jinou. Dosud je navíc běžné takzvané

„unášení nevěst“, a to zvláště na venkově. Mladý muž si prostě vyhlédne dívku, unese jí a ona je pak nucena ke sňatku s cizím člověkem. Hodně kyrgyzských manželek, které se ocitnou v zoufalé situaci, považuje za jediné východisko sebevraždu.

Po roce 1990 začaly vznikat první kyrgyzské domácí skupinky a sbory. Tam se začalo vyučovat také křesťanským zásadám pro rodinný život, ke kterým patří ideál lásky a vzájemné služby. V prostředí tradičních uzavřených rodinných struktur je však pro věřící obtížné otevřeně se hlásit k víře v Krista. Často se setkávají s nepřátelstvím a rodina nebo přátelé je ostře kritizují.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za zlepšení hospodářské situace, aby rodiny nemusely volit mezi společným životem a finančním zajištěním.
- Aby matky vedly své syny k tomu, aby budovali láskyplné manželské vztahy a pro své manželky dělali to nejlepší.
- Aby křesťanské rodiny dokázaly čelit představám tradiční kultury a byly vzorem rodinných vztahů založených na lásce a vzájemné službě.

Mnohé děti se cítí opuštěné a nemilované, jako by se jich jejich rodiče zrekli.

Rodina syrských uprchlíků čeká

Varmádním uprchlickém táboře v Řecku jsme poznali kurdskou rodinu, jejíž příběh se podobá mnoha dalším kolem nich.

Otec Aza pracoval jako taxikář. Matka Džilja pečovala o dvanáctiletého Mohameda, osmiletou Chadídžu a tříletého benjamínka Ibrahíma. Měli dům v syrském Aleppu, ale když začala válka, zničila ho bomba. Rozhodli se tedy hledat bezpečnější místo k životu někde v Evropě, ideálně v Německu.

Pěšky přešli turecké hranice a pak se vydali do Izmiru a ke Středozemnímu moři, kde Aza zaplatil převaděčům pět tisíc britských liber za místo na gumovém člunu. V pořádku přepluli na řecké pobřeží, jenže tam uvízli v pohraniční vesnici Idomeni, protože pár dní předtím došlo k uzavření hranic. Tři měsíce čekali v pohraničním táboře, až je přesunuli do vojenského tábora, kde čekají na registraci

a doufají, že získají status uprchlíků.

V obou táborech žije tato rodina ve stanu a čeká na lepší ubytování. Mají k dispozici jen základní potraviny a nemají nic na práci než jen čekat. Jedna nevládní organizace otevřela v táboře školu pro děti. Před vypuknutím války chodil Mohamed do školy teprve dva roky, Hadídža nikdy a Ibrahím se narodil za války, takže nic jiného ve svém životě nepoznal. Mohamed pochytil od dobrovolníků trochu angličtiny a občas dělá zbývajícím členům rodiny tlumočníka.

Většina rodinných úspor padla na útěk ze Sýrie a Aza je sklíčen, protože se nemůže o rodinu postarat. Džilja se snaží, aby rodinný život fungoval dál. Někdy si vypůjčí plotýnku, aby uvařila nějaké jídlo navíc. Udrží stan, oděvy a děti v čistotě. Navzdory všem těmto potížím má naše uprchlická rodina každé radost, když k nim někdo přijde na návštěvu,

mohou mu nabídnout alespoň čaj nebo kávu a společně si ukrátit čekání na začátek nového života.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby se křesťané nadále zastávali uprchlíků a pomáhali naplňovat jejich potřeby, zatímco musí vyčkávat v tomto a podobných táborech.
- Za pomocníky, kteří by ovládali jazyk uprchlíků a mohli by s nimi komunikovat na hlubší úrovni.
- Aby se dětem uprchlíků dostalo příležitosti ke vzdělání a aby opět mohly prožívat normální dětství.

Tradiční rodinný život na Arabském poloostrově je určován kmenovou soudržností a je dosud velice podobný tomu v biblických dobách. Identita, růst a ekonomický vliv každého kmene je nesmírně důležitý a je zdrojem značné hrlosti. Tímto přirozeným společenským modelem se řídilo bezpočet generací a beze změny se zachoval až do doby před zhruba padesáti lety, kdy došlo k objevu ropy. Ekonomicky se tehdy vše prudce změnilo a země Perského zálivu poskočily mezi ty nejbohatší na světě. Ovšem společnost a smýšlení rodin se i přes pokrok ve zdravotnictví a vzdělání změnilo jen velice málo.

Aby kmenové rodiny ochránily svou soudržnost a čistotu, často dodržují tradici uzavírání sňatků mezi blízkými příbuznými v rodině (například mezi bratry a sestřenicemi). Po mnoha pokoleních to ale vede k nápadnému výskytu mrtvě narozených dětí nebo dětí s vrozenými vadami a genetickými poruchami. Takové děti rodina obvykle schovává doma a odděluje je od ostatních členů rodiny, protože v nich vidí trest od Boha.

Výskyt postižení je v této oblasti vysoký, není však žel přesně zaznamenán, protože postižení se obecně spojuje s hanbou. Jen zřídkakdy potkáte postiženého člověka na

veřejnosti, ačkoliv skoro v každé rodině je někdo s vrozenými vadami. Mnoho rodin prožívá kvůli postiženému dítěti smutek i hanbu, ale zdráhají se vyhledat někde pomoc.

Existuje však snaha pomoci a poskytnout rodinám podporu. V některých zemích Perského zálivu slouží týmy školených a oddaných místních žen. Ve vládou podporovaných projektech pracují s tříletými až osmnáctiletými dětmi a poskytují péči skupinám se širokým spektrem postižení, aby co největšímu počtu z nich umožnily nastoupit do normálního vzdělávacího procesu. Mnoha dalším se dostává podpory a vzdělání, aby mohli prožít co nejvyšší život.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby mladé rodiny dokázaly proměnit model fungování své společnosti a zredukoval se tak počet výskytu vrozených vad a aby rodiny postižených dětí využívali možnosti nabízené pomoci.
- Za více příležitostí, kde by rodiny s postiženými dětmi nacházely pomoc a podporu.
- Aby tyto vzácné děti i jejich rodiče poznali Ježíšovu lásku.

Malajsie: Bakarův příběh

Bakar měl doma všechny předpoklady, aby dosáhl úspěšného života. Měl milující a stabilní rodinu, kterou netrápily finanční starosti. Jako jediného syna v rodině jej zahrnovali pozorností a otec jej chránil jako zřítelnicí svého oka. Cítil se pod tlakem. Nemohl si dovolit svou rodinu zklamat.

Tento tlak ovšem neunesl a upadl do drogové závislosti. Skončil na ulici, jedl z odpadkových košů a jediným jeho zájmem bylo opatřit si další dávku. Na rodinu vůbec nemyslel, vztah s nimi visel na vlásku a ani ostatní společnost na něm neviděla nic dobrého. Jeho stálými společníky byly zoufalství a osamělost.

Jednou ho už rozpíchané nohy nedokázaly unést, zkolaboval za kontejnerem na odpady. Tam ho našla skupina mladých křesťanů a vzali jej do nemocnice. Strávil tam jednu noc, ale pak lékař sestrám nařídil, aby „tu špínu“ vyhodili.

Jeho noví přátelé se jej ujali, vzali ho domů, zahrnuli jej péčí a láskou a zajistili mu přístřeší, aby mohl opět nabrat síl. Neustále se za něj modlili a tento živý příklad evangelia velmi silně promlouval k Bakarovu srdci.

Ta čirá záplava lásky jej přemohla. Nakonec to nevydržel a zeptal se: „Jak to, že mi

prokazuje takovou lásku? Co to ve vás je? Ať je to cokoli, chci to také!“

Nebe zajásalo. Bakar se rozhodl následovat Ísu al-Masíha. Dnes je šťastně ženat, má rodinu, stal se dokonce milujícím dědečkem a smířil se se svou rodinou, zvláště s otcem, s nímž jej nyní spojuje to nejtěšnější přátelství.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Malajsie je úředně islámským státem, zaručuje však svobodu náboženství. Islám praktikuje jen něco přes 60% obyvatel, ostatní vyznávají různá náboženství. Křesťané tvoří 9% obyvatelstva. Modlete se za pokoj a stabilitu v tomto pestrém národě.
- Navzdory přísným zákonům se Malajsie potýká s rostoucím problémem drog. Modlete se za organizace, které se snaží pomoci narkomany vrátit se zpátky od života.
- Modlete se, aby křesťané zvěstovali evangelium svým životem, jako to udělali ti v tomto příběhu, a byli tak živým svědectvím.

„Jak to, že mi prokazuje takovou lásku? Co to ve vás je? Ať je to cokoli, chci to také!“

Berberští lšelhajnové

Berberské etnikum lšelhajnů, kterých je více než 4,5 miliónu, žije v jižním Maroku na severní i jižní straně pohoří Atlas.

Zde je jejich tradiční domov, ačkoli se mnozí stěhují do měst mimo tuto oblast. Do vpádu Arabů v 8. století žilo mnoho lšelhajnů na marockých rovinách, ale poté se vystěhovali do hor. Nakonec přijali islám, ovšem zachovali si i mnoho vlastních obyčejů.

Tradičně si lšelhajnové stavějí domy z kamene nebo z hlíny s místnostmi postavenými kolem ústředního dvora a zvláštní halou pro hosty, kterou udržují v pěkném stavu. Často pracují v obchůdkách zvaných „hanuty“, které jsou otevřené celý

den a ve kterých se prodává široké spektrum zboží. Mnozí další pracují jako provozovatelé skladů, které dodávají zboží do hanutů.

Pro lšelhajna je důležité finančně se zabezpečit. Jsou ochotni těžce pracovat, aby zajistili svým rodinám budoucnost a dosáhli ve společnosti úcty. Dobrý člověk je podle nich ten, kdo se ožení, má děti a dobře se stará o svou rodinu. Od dětí se očekává úcta k rodičům a následování jejich tradic. Svět se však mění a mnoho mladých lidí kvůli práci opouští vesnice.

„Akbál“ je typickým mladým lšelhajnem. Nedávno se z rodinného domova přestěhoval do města Rabatu, kde si našel práci a šetří si na vlastní dům. Nedávno objevil satelitní televizní program, kde se debatuje o křesťanství. Vyvolalo to v něm spoustu otázek. Jeho rodina je muslimská, ale stará se víc o obchod než o náboženství a kromě Ramadánu nebo svátků svou víru příliš nepraktikují.

Akbál hodně přemýšlí o Bohu a o tom, co to znamená, je znát, ale ví, že by se rodina za něj styděla, kdyby se rozhodl pro jinou víru.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Modlete se za rodiny lšelhajnů, které se starají především o finanční zajištění a čest své rodiny.
- lšelhajnové jsou otevření dozvědět se něco o jiných způsobech myšlení. Modlete se, aby měli příležitost slyšet o Ježíši na satelitních kanálech nebo se seznámit s věřícími.
- Modlete se za hrstku křesťanů v této oblasti, aby byli živými příklady Ježíšovy lásky a cesty následování Krista.

Minangkabauové ze Západní Sumatry

Ach, Alláhu, ať je prosím toto dítě holčička!“ Dedi a Putri už mají čtyři kluky a tak se horlivě modlili, aby bylo jejich páté dítě konečně děvčátko.

Ačkoli jsou Minangkabauové z indonéské Západní Sumatry přísně muslimskou etnickou skupinou, raději touží po dcerách než po synech, jak je obvyklé v mnoha jiných muslimských kulturách. Islám je totiž v provincii Západní Sumatra provázán s původní přísně matrilineární společností, kde dědí nejstarší dcera. Synové se po dosažení dospělosti stěhují za štěstím a dcery zůstávají u rodičů. Když se provdají, přistěhuje se

novomanžel do domu jejich rodiny. Ovšem pokrevní příbuzní jsou mnohdy vnímáni za důležitější než nový manžel, kterého rodina často pokládá za hosta.

Ve větších městech sice rodinná pouta slábnou, stále však je třeba, aby v případě prodeje části rodinných pozemků dal svůj souhlas každý příslušník celého klanu. Tyto rodinné vazby by mohly dobře posloužit šíření evangelia, nicméně jsou také jednou z největších překážek, které musí muslimové překonat na cestě k víře. Strach odlišovat se od ostatních a strach z ostrakizace brání mnoha lidem uvažovat o své víře. Je

typické, že pokud se nějakí Minangkabauové přeci jen rozhodnou Ježíše následovat, jejich rodiny je okamžitě zavrhnou. Když uvěří manžel, hrozí, že se s ním jeho žena rozvede. Uvěří-li neprovdaná žena, přijde o dědictví.

Mezi více než 8 milióny Minangkabauů je méně než tisíc křesťanů. Je však mezi nimi mnoho minangkabauských žen, které se staly křesťankami tak, že se vdaly za křesťany z jiných etnických skupin.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- V minangkabauské společnosti hrají ženy prominentní roli. Modlete se za přední ženy mezi nimi, aby byly dobrými vzory pro ostatní.
- Modlete se za srdce minangkabauské kultury, kterou to táhne různými směry, ať už k tradicím minulosti, k pravověrnější arabské podobě islámu nebo ke globální kultuře.
- Modlete se, aby celé rodiny (a ne pouze izolovaní jedinci či dvojice jako dosud) poznávaly nový život v Ježíši.

*Pokud se nějakí
Minangkabauové přeci jen
rozhodnou Ježíše následovat,
jejich rodiny je okamžitě
zavrhnou.*

Muslimští uprchlíci ve Švédsku

Vroce 2015 překročilo hranice do Švédska více než 161 tisíc lidí hledajících azyl. V jednu chvíli vstupovalo do této země deset tisíc běženců týdně. Švédsko má pouze 9,5 miliónu obyvatel, takže tato země přijala více utečenců v poměru ke své vlastní populaci než kterýkoli jiný národ rozvinutého světa. Bylo to víc, než Švédsko dokázalo zvládnout z hlediska úředního postupu, ubytování a integrace žadatelů, takže koncem roku stát dospěl k rozhodnutí, že se pokusí před dalšími příchozími dveře uzavřít.

Církve a křesťanské organizace se pokouší doplňovat to, co nezvládají úřady. V obci

Borlänge zajistili dobrovolníci stravování a pomoc pro padesát lidí ubytovaných v nouzovém přístřeší ve skladišti. Lidé tam spali na lůžkách postavených podél zdí skladiště a dělili se o dvě sprchy a několik mobilních záchodů. Několik rodin muselo v tomto útočišti přežít tři týdny, než se je podařilo přemístit do stabilnějšího prozatímního ubytování. Tam mnozí čekali šest až devět měsíců na pohovory s imigračními úředníky, kteří mají pravomoc potvrdit jejich status ve Švédsku a dovolit jim, aby se zde usadili. V tomto mezidobí neměli uprchlíci co dělat, proto dobrovolníci zorganizovali mezinárodní kavárnu i jinou pomoc. Mnohých uprchlíků se dotkla láska,

kteou jim projevovali švédští věřící a začali se díky tomu zajímat o křesťanskou víru.

Podobně jako všude v západní Evropě za žila

v posledních letech i švédská církev dramatický úbytek členů. S tímto přílivem muslimských běženců však přibýlo do církve více nových věřících, než za posledních několik desetiletí. Jedno poklidné pětitisícové městečko přijalo tisíc uprchlíků převážně ze Sýrie a Afghánistánu. Mnozí z nich začali navštěvovat církev. Nedávno se tam nechala pokřtít celá syrská rodina. Jedna starší švédská křesťanka při tom s velkým dojetím poznamenala, že křest celé rodiny najednou zažila naposledy v dětství, kdy ve Švédsku probíhalo probuzení.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Švédsko se snaží sladit svou touhu pomáhat s prostředky, které má k dispozici. Modlete se za spravedlivá rozhodnutí týkající se imigrace a za to, aby církev dále nadšeně pomáhala příchozím.
- Mnoho rodin se během svého čekání na imigrační pohovory a začátek nového života cítí velice osaměle. Modlete se, aby našly povzbuzení a přátelskou pomoc.
- Švédsko má svou osobitou kulturu. Modlete se za uprchlíky, kteří přicházejí z různých prostředí a snaží se do ní začlenit.

Vzdělávání dívek v Jižní Asii

Cestovali jsme na slavnost do vzdálené, odlehle vsi na vrcholku „střechy světa“. Komunita, do níž jsme putovali, je součástí velké skupiny kočovných etnik žijících v celé Indii a Pákistánu. Tato konzervativní sunnitská skupina je sice negramotná a žije v bídě, ale touží po lepší budoucnosti pro své děti.

Před několika lety se tu náš tým sešel s místními náboženskými vedoucími, abychom prozkoumali potřeby vesnice. Začali jsme společně vzdělávat chlapce. Zajistili jsme učební osnovy, uniformy, nábytek, platy pro učitele a stany, které měly sloužit jako učebny v létě, kdy jsou lidé na vysoko položených pastvinách. K naší obrovské radosti nás po nějaké době starší obce požádali, abychom vyučovali také jejich dívky. Toto přání nám Bůh položil na srdce

již na začátku a nyní jsme se mohli pustit do příprav na slavnostní otevření první dívčí školy.

Vesniční stařešinové, několik vládních představitelů, mnoho mužů a dětí se shromáždilo, aby vyslechli projevy a uctili hosty. Náš tým s sebou přivezl učebnice, stejnojmenné a materiály pro patnáct budoucích školáček. Ovšem čekalo nás překvapení. Namísto pouhých patnácti bylo přijato sedmdesát děvčat! Bylo to něco úžasného. Jakmile se roznesla zpráva, že dívky mohou také chodit do školy, otevřelo se pro myšlenku vzdělání dcer ještě mnoho dalších rodin. V dějinách jejich vsi to bylo něco zcela nevídaného.

To tedy byla opravdu oslava! Jeden místní otec řekl: „Pokaždé jsem šťasten, když v rukou svých dětí vidím knihy a tužky. Plakával

jsem, že nemohu svým dětem pomoci. Mám šest dcer a tři syny. Dnes chodí všichni do školy!“ Jen si představte, co vše má Bůh ještě pro tyto rodiny přichystané!

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Modlete se za spolupráci mezi představenými vesnic a místními organizacemi jako je tato, která pro rodiny v jižní Asii zajišťuje mnoho potřebných služeb.
- Dívčí školy jsou v této oblasti často ohroženy a bývají cílem útoků. Modlete se za pokoj a bezpečí, aby i dívky měly příležitost prožít lepší budoucnost.
- Modlete se za pokračování prací na překladech Bible a za to, aby tyto rodiny nadšeně přijímaly Boží slovo, až budou moci číst Písmo ve svém vlastním jazyce.

Domarsky hovořící Romové na Blízkém východě

Romové mluvící jazykem domari jsou na Blízkém východě rozšířeni v Libanonu, Jordánsku, Sýrii a Palestině. Lidé je často opovržlivě přezdívali „Navarové“. Domarové pocházejí ze severní Indie, odkud se na Blízký východ přestěhovali asi před sedmi sty až tisíci lety. Byli původně nomádkým

etnikem proslulým láskou k hudbě a tanci. Ačkoliv dnes již většinou žijí usedle na různých místech, mnozí ještě bydlí ve stanech, které jsou často postavené z dřevěných rámu a starých recyklovaných materiálů.

Na domarské Romy shlíží ostatní společnost svrchu a oni sami se často snaží svou totožnost skrývat. Širší veřejnost je diskriminuje a běžné je zneužívání v rámci rodiny. Mnoho jich nemá úřední doklady, takže jejich děti nemohou chodit do školy ani dostávat lékařskou péči. Rodiny mají obvykle mnoho členů a dívky jsou provdávány ve velice mladém věku. Ženy prožívají nátlak, aby přinášely domů peníze. Otcové někdy dívky posílají, aby pracovali jako tanečnice a prostitutky. Děti lze spatřit při žebrotě, zatímco muži popíjejí ve skupinách kávu a debatují

o záležitostech své komunity.

Blízkovýchodní Romové přijali místní muslimskou víru, zároveň jsou však velice pověrčiví a ve snaze ovládat duchovní svět praktikují lidový islám a čarodějnictví. Kdykoliv se domarští Romové stanou křesťany, je na nich vidět přirozená touha uctívat Boha hudbou. Jsou

to stateční a vášniví lidé, plní víry a velice houževnatí.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za lepší příležitosti k zlepšení ekonomické situace, za pomoc se vzděláváním a vytvářením pracovních míst, aby si rodiny mohly vydělat na své potřeby bez vykořisťování těch nejslabších.
- Za svobodu od strachu ze zlých duchů a pověr a za to, aby porozuměli Boží lásce a světlu.
- Aby domarští Romové, kteří jsou křesťany, našli způsob, jak využít sílu své kultury k pozitivní proměně svých komunit.

*Na domarské Romy shlíží
ostatní společnost svrchu a
oni sami se často snaží svou
totožnost skrývat.*

Když víra mění rodinu

„Chceš-li vědět, kdo jsem, ptej se, kdo jsme my.“

Jaké důsledky může mít pro rodinu, stane-li se v ní někdo následovníkem Krista v kultuře, která se silně ztotožňuje s islámem?

Jedna přítelkyně mne dnes pozvala na setkání s ní a s její kamarádkou, která bývala muslimkou a uvěřila v Krista. Tato její kamarádka Soraja teď přemýšlí, zda má své rodině povědět o své nové víře.

Podobně jako mnoho nově uvěřivších z muslimského prostředí je Sóraja vzrušena a nadšena tím, co Bůh koná v jejím životě. Prožívá však nejistotu a strach, zda to řící své rodině. Je si vědoma možných důsledků, jaké by ve vztahu s její rodinou mohly nastat. Ten vztah by mohlo ovlivnit i to, jakým způsobem jim to řekne a kdy.

Soraja se podobně jako mnoho nově uvěřivších z muslimského prostředí touží naplno zapojit do svého nového společenství víry a ráda by věděla, zda je třeba se nechat pokřtít. Mluvíme s ní o křtu a jeho správném načasování a modlíme se za to. Modlíme se též za moudrost a vedení, kdy řící rodině o změnách v její víře a jakých slov užít. Potřebuje podporu svých bratrů a sester v Kristu. Jsme při ní, abychom jí pomohli promyslet rozhodnutí, která musí učinit.

Pro Sórajinu rodinu by mohly mít její činy dalekosáhlé důsledky. Pokud se rozhodla

následovat Ježíše, přináší tím hanbu na svou rodinu. Až to zjistí širší rodina a komunita, mohou Sórajonu rodinu ostře kritizovat a pro rodiče bude obtížné najít manžela pro její sestru. Je možné, že budou považovat za jediné řešení zřít se Soraji nebo předstírat, že je stále muslimkou, a žádat ji, aby před ostatními členy rodiny svou víru tajila.

Jedno arabské přísloví říká: „Chceš-li vědět, kdo jsem, ptej se, kdo jsme my.“ Odráží způsob, jak mnozí muslimové definují svou identitu a jak jsou spjati se svou přímou i širší rodinou a společenstvím, a také se svým islámským dědictvím.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Svět se stává stále rozmanitějším. Modlete se za lidi jako je Soraja, kteří do tradiční rodiny nebo kultury vnášejí nové myšlenky o víře.
- Modlete se za křesťany, kteří pomáhají nově uvěřivším z muslimského prostředí, aby byli citliví, soucitní, a aby novým bratřím a sestrám poskytovali pevnou oporu.
- Podle Matouše 19,29 se modlete za ty, které rodina a společenství pro jejich víru v Ježíše zavrhlý.

Vjasně modrém rouchu ovinutém kolem těla i hlavy a se zlatým kroužkem v nose sedí Amna u ohniště a s pohledem upřeným na řeřavé uhlíky praží kávová zrnka. Pohybuje zrnky tam a zpátky a tento mechanický rituál přináší jejím citům útěchu.

Amně je jednadvacet let a žije v chudé bedžské oblasti Daim al-Arab kolem přístavního města Port Súdánu na pobřeží Rudého moře. Bedžové žijí v počtu asi tři miliónů na pásu země od jižního Egypta po západní eritrejskou nížinu. Tato mladá žena vyrostla jako člen skupiny nomádů kočujících tvrdou a suchou krajinou kolem Rudomořských kopců.

Když bylo Amně pět let, provedli jí obřízku. Byl to bolestný a traumatizující zážitek, jež čas utišil, ale nezhojil. Nyní je provdána a má syna Mohameda. Její manžel Hasan však musel ze Súdánu uprchnout kvůli politickým nepokojům, při nichž došlo k pronásledování a vyhánění Bedžů. V Egyptě zažíval podobné ohrožení a tak nakonec podnikl nebezpečnou cestu do Evropy, kde našel přístřeší v bezútěšném středisku pro azylanty. Amna si s ním občas telefonuje, avšak Hasan je v depresích a nemá žádné peníze, které by jí mohl poslat.

Duchovní útěchu hledá Amna ve směsi lidového islámu. Jejimi stálými společníky

jsou džinové a zlí duchové. Teskní po dávném nomádkém životě, touží dodat svému životu význam, ale vytoužený pokoj nenachází. Ustrkává silnou, sladkou kávu a dívá se ven, na prašnou silnici. Po temně hnědé tváři jí stéká slza a mladá žena ji jemně stírá cípem šatu. „Kdo mi pomůže, kdo mne zachrání,“ uvažuje. Její synáček si hraje mezi smetím v její chatrči. Začíná nový den.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Lidé z etnika Bedžů jsou těžko přístupní a systém lidového islámu, který praktikují, je udržuje ve strachu. Modlete se, aby se věřícím v Egyptě, Súdánu a Eritreji podařilo proniknout k tomuto lidu s dobrou zprávou od Ježíše a přinést jim i praktickou pomoc.
- Modlete se za dokončení překladu Bible pro toto etnikum. Ještě před dvaceti lety neměli psaný jazyk, nyní však už je přeložena velká část Bible.
- Modlete se za více příležitostí ke službě a pomoci Bedžům, kteří se možná nalézají všude po světě mezi skupinami uprchlíků.

Uzbekové v Tádžikistánu

Sostýchavým úsměvem chodí sedmiletý Bilol i jeho kamarádi po své vsi dům od domu a „koledují“. Dostávají bonbóny a jiné sladkosti u příležitosti zakončení Ramadánu. Minulý týden nastoupil do první třídy, ale státem požadovaný stejnokroj mu vůbec nepadne a má už skvrny. Na obličejí má škrábanec po divoké rvačce s jiným klukem. Asi byste na Bilolovi na první pohled nehádali, že si sotva vzpomíná na to, kdy naposledy viděl rodiče spolu. Tatínek si před pěti lety odešel hledat práci v Rusku a od té doby se své rodině neozval. Příbuzní se tu a tam doslechnou, že ho někdo viděl. Vědí tedy, že tam ještě pracuje.

Po svatbě žili Bilolovi rodiče podobně jako většina Uzbeků u rodičů jeho otce spolu s otcovými bratry a jejich rodinami. Když se však jeho tatínek nevrátil z Ruska, vrátila se nakonec jeho maminka s Bilolem a jeho dvěma sourozenci ke svým vlastním rodičům. Postupně to pro ně začalo být obtížné, a tak se Bilolova maminka před dvěma lety také vydala za prací do Ruska. Nakonec zaměstnání našla a posílá pravidelně svým rodičům domů peníze. Bilol tráví čas u obou dědečků a babiček, protože jejich domy jsou ve vsi jen pár set metrů od sebe. Většinu času ale tráví sám a nedostává se mu starostlivé pozornosti a stabilního prostředí, jaké dítě

*Sotva si vzpomíná na to, kdy
naposledy viděl rodiče spolu.*

potřebuje.

Bilol je pouze jedním z příkladů uzbekých dětí, které vyrůstají s „nedostatkem rodičovské pozornosti“. Tádžikistán je nejchudší zemí v oblasti bývalé sovětské Střední Asie a mnoho obyvatel především na venkově těžce zápasí, aby uživil své rodiny. V důsledku toho pracuje nejméně polovina mužů po většinu roku v zahraničí. Uzbekové, kteří tvoří zhruba 25% obyvatelstva, volí toto řešení asi ještě častěji než tádžická většina, protože jako menšina se mohou méně spoléhat na to, že dostanou práci od státu.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby děti jako Bilol uslyšely úžasnou zprávu o tom, jak je Bůh Otec miluje.
- Aby se rodiče v zahraničí, kam odešli za prací, setkali s Kristovými následovníky, kteří jim pomohou.
- Za moudré vedení v Tádžikistánu, které vytvoří stabilnější ekonomický systém, aby mohly rodiny zůstat pohromadě.

Lidé v Saúdské Arábii

Před několika lety dal jeden americký dospívající chlapec svému saúdskému příteli Bibli. Ta se u něj doma jenom povalovala bez užitku. Tak ji nakonec objevil Ahmed, otec toho saúdského teenagera, a začal ji číst. Už předtím se modlil k Bohu, aby mu zjevil pravdu, a když začal číst stránky Indžilu (Nového zákona), zasáhlo to jeho srdce a začal si uvědomovat, že to je Boží slovo - pravda, kterou hledal po celý svůj život.

Přečetl Bibli dvakrát a začal o věcech víry mluvit se svou manželkou. Ona mu však vyhrožuje, že pokud se obrátí ke křesťanství, odejde od něj. Změnit víru není v Saúdské Arábii žádná maličkost. Za rozhodnutí následovat Krista je těžký trest. Vláda má zákonnou pravomoc nechat konvertitu od islámu uvěznit, zbít nebo dokonce usmrtit. Krom toho pro rodiny znamená obrácení příbuzného hanbu. Často je vyženu, zmlátí nebo dokonce zabijí, jen aby očistili čest jména své rodiny.

V zemi jako je Saúdská Arábie je třeba velké odvahy už k tomu, aby se někdo vůbec odvážil o víře jinak uvažovat. Tato země je totiž rodištěm islámu a společnost je založena na nehynoucí oddanosti kmeni a přísným náboženským zákonům. Dosud se však nikomu nepodařilo ovládnout

ducha lidí, kteří touží najít Boží cestu. Mnozí přicházejí na to, jak jít za Ježíšem i v rámci saúdské kultury.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby představitelé a zákonodárci Saúdské Arábie povolili ve své zemi více náboženské svobody.
- Každá žena v Saúdské Arábii má jako strážného nějakého muže - často otce nebo manžela, někdy bratra či syna. Ti mají právo činit namísto dané ženy velkou škálu zásadně důležitých rozhodnutí. Modlete se za ženy, které proti této nespravedlnosti protestují a usilují o větší svobodu.
- Navzdory odlišné kultuře a zkušenostem jsou saúdstí muži podobní mužům v celém světě. Modlete se za ně tak, jak byste se modlili za muže z vaší vlastní rodiny.

Změnit víru není v Saúdské Arábii žádná maličkost.

Noc osudu

Muslimové věří, že právě během noci zvané Lajlat al-kadr (Noc osudu) byly Mohamedovi zjeveny první verše Koránu. Pripadá na jednu z lichých nocí během posledních deseti dní Ramadánu. Obvykle jde o sedmadvacátou noc. (Tato modlitební příručka začíná prvním úplným postním dnem, takže dnes je to 26. den, avšak 27. noc Ramadánu.) Podle tradice Bůh nezjevil přesné datum, protože si přeje, aby

Lajlat al-Qadr

Lajlat al-kadr se překládá různě: Noc rozhodnutí, Noc moci, Noc hodnoty, Noc osudu nebo Noc opatření.

jeho služebníci konali po celých těch deset dnů zvláštní akty uctívání a získali tak za ně právoplatnou odměnu.

V souvislosti s nocí Lajlat al-kadr existují rozmanité tradice. Někteří muslimové věří, že se té noci určuje osud stvoření pro příští rok a že modlitby mají větší moc, hříchy jsou odpuštěny a Bůh hojněji udílí požehnání a milost. Během této noci mohou očekávat, že se Bohu obzvlášť přiblíží. Mnozí muslimové svědčí, že právě této noci zažili sny a zjevil se jim Ježíš.

Muslimové dodržující Ramadán se během posledních deseti dnů více modlí a čtou Korán. Někteří, kteří mají tu možnost, se v tomto období na určitý čas uchylují do ústraní mešity a modlí se, uctívají a čtou

Korán tam. Doufají, že si tím získají zvláštní Boží přítomnost.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby muslimské rodiny po celém světě při modlitbě během noci Lajlat al-kadr zakusili Boží přítomnost.
- Za potřeby muslimů, zvláště v těch oblastech světa, kde vládne konflikt nebo velká nouze.
- Aby těm, kteří touží po zjevení, dal Duch svatý této noci sny a vidění.

Během této noci budou očekávat, že se Bohu obzvlášť přiblíží.

Ochrana evropské muslimské mládeže

V Paříži vybuchne bomba a k odpovědnosti se přihlásí Islámský stát. Konzervativně odění muslimové po celé Evropě budou opět vystaveni nepřátelským pohledům, nadávkám na sociálních sítích a někdy i horším věcem. Vědí, že se to bude znovu opakovat.

Tuto báseň napsala Jasmína, patnáctiletá dcera jedné mé přítelkyně. Vyjádřila v ní své pocity z toho všeho. Je mi do pláče. Tlak tisíců hněvivých pohledů na veřejnosti a média, která jakoby chtěla všechny muslimy demonizovat. To vše poznamenalo mladé lidi jako je ona a nese to smutné ovoce.

Mnoho mladých lidí je odolných a mají-li pevnou oporu v rodině, odezní to u nich bez následků. V některých to vyvolává hněv a dávají to najevo stejně, jak by to asi dělali dospívající ve všech kulturách. Někteří z mladých nebudou mít to štěstí. Uslyší o extrémismu, nakazí je to a povleče stále hlouběji. Opustí rodinu a nechají zoufalé rodiče na pospas otázkám. Jako by toho nebylo dost, možná nejen na jejich nezdárné děti, ale i na ně bude ukazovat prst podezření. Může se stát, že nebudou vítáni v mešitě, že je budou vyslýchat ve škole nebo na policii.

Jasmína má štěstí. Její rodiče mají pochopení. Svoji dceru podírají a pomáhají

jí, aby to brala s rozumem a nechala to plavat. To je vlastně i zaměstnání její matky. Farzána pracuje s oběťmi zločinů z nenávisti, s lidmi neprávem ztotožňovanými s extrémisty, s mladými lidmi pobouřených diskriminací. Pomáhá jim tyto zážitky správně zpracovat. Farzána se snaží, aby se neodcizili, nedostali do izolace a nestali rekruty Islámského státu. Usiluje o to, přitáhnout je zpátky k normálnímu životu.

Ptala jsem se Farzány, jak by se křesťané mohli modlit za oběti zločinů z nenávisti, za odcizené a za rodiny postižené tím, že se některý jejich člen dal na cestu extrémismu. Okamžitě mi odpověděla: „Co by udělal Ježíš? Neodsuzujte slepě, nabídněte lásku a přijetí. Onehdy jsem četla, že Ježíš pro nás přišel v naší nejtemnější hodině. Proste, aby přišel i k těmto lidem.“

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Za dospívající jako je Jasmína, kteří jsou nuceni proplouvat těžkými lety pod ostrým pohledem podezření.
- Za lidi jako je Farzána, kteří mladým lidem pomáhají, aby neskončili ve skupinách extrémistů.
- Za rodiny, které přišly o syny a dcery, kteří se dali na terorismus, a za ty, které ohrožuje možnost, že se dopustí zločinu z nenávisti.

Jasmínina báseň

*Procházím místem plným lidí
Odsouzení civil
Zřetelně z každé tváře
Pro činy spáchané mým jménem
Myslíte, že jsem pro ostudu
Odmítáte mou ruku
Ignorujete mé objetí
Co jsem udělala, že si zasluhuji takovou hanbu?*

*Nosím šátek
Můj otec má plnovous
Pošklebujete se mi, že jsem divná
Modlím se
Postím se
Pracuji jako dobrovolnice
A přesto tu nejsem vítaná
Svou víru praktikuji v neustálém strachu*

*Teroristé zbavují islám tváře
Pustoší a ničí obyčejného člověka
Tohle není má víra a není to islám
Nemyslete si – i my jsme pro mír
Přestaňte mi přisuzovat odpovědnost za ty šílence
Pak to celkem vzato budete vidět stejně*

Gondžové v Severní Ghaně

Gondžové žijí v počtu 310 tisíců v Severním regionu Ghany. Traduje se, že tu islám existoval od dávných dob, kdy bylo kolem roku 1600 založeno království Gondžů. „Být Gondžou“ dnes znamená „být muslimem“. Většina Gondžů nicméně dosud do jisté míry praktikuje také vzývání místních božstev a uctívání předků.

Většina rodin žije v areálu o třech až deseti místnostech. Bydlí v něm muž se svými manželkami a se všemi neženatými a neprovdanými dětmi. Pokud se syn ožení, musí si postavit vlastní areál a z otcova se vystěhovat. Počítá se však s tím, že se o všech důležitých rodinných věcech budou nadále radit společně. Tím se vliv rodiny stává významným činitelem i v rozhodnutích týkajících se víry. Ti, kteří se odhodlají následovat Krista, se setkávají s pronásledováním, které se projevuje v rozmanitých podobách a na různých úrovních. Jako příklad mohou posloužit následující příběhy:

Vliv rodiny se tak stává významným činitelem i v rozhodnutích týkajících se víry.

- Hanífa a Músá jsou bratřenci a od dětství bývali nejlepšími přáteli. Trávili spolu skoro všechno čas. Když se Hanífa stal křesťanem, nutil Músu jeho otec a bratři, aby přestal s Hanífou jíst, protože se podle nich stal nečistým.
- Na Seída zaútočil vlastní otec v jeho pokoji a vyhrožoval mu, že ho zastřelí, protože se stal křesťanem. Zachránil si život skokem z okna.
- Na Ašatě teď její rodina s nátlakem požaduje, aby se rozvedla s manželem, protože se po svatbě stal Kristovým následovníkem.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Aby gondžští věřící měli moudrost, jak zvěstovat svou víru ve vlastních rodinách a přitom nevyvolali roztržku.
- Gondžové patří k nejneagramotnějším obyvatelům Ghany. Modlete se za programy, které zvyšováním gramotnosti přispívají ke zlepšení celkového rozvoje gondžských komunit.
- Aby se rodiny Gondžů navzájem ovlivňovaly ve směru k větší otevřenosti pro naslouchání Ježíšovu poselství.

Komeringové v Indonésii

Komeringové žijí na jihu indonéského ostrova Sumatry. Jejich domovem je bažinatá oblast vhodná pro pěstování rýže, jež je jejich hlavní potravou. S oblibou se usazují na březích řeky Komeringu, kde si stavějí prosté domy, které často stojí na kůlech.

Většinou jsou farmáři a rybáři. Zhotovují též překrásné rukodělné výtvary z rudých a zlatých látek a vyřezávaný dřevěný nábytek. Tvoří kompaktní skupinu. Starají se především o obživu svých rodin, péči o starší lidi a ochranu vlastního společenství. Chudoba je u Komeringů běžnou věcí. Touží zajistit svým rodinám lepší život. Zápasí však s nepřekonatelnými problémy, jako je sucho, znečištění vody a úbytek lesního porostu, což má z hlediska snahy postarat se o rodiny neblahé důsledky.

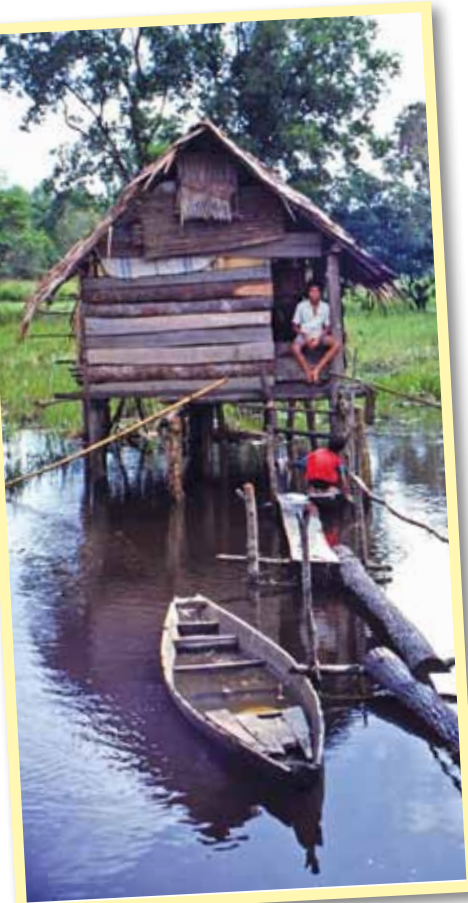
K islámu přivedli Komeriny obchodníci z Malajsie. Mnoho Komeringů sice nenavštěvuje mešitu, avšak jejich příslušnost k islámu je dosud důležitou složkou jejich kulturní identity a mnozí praktikují některou z forem lidového islámu. Jsou to velice přímočaří a otevření lidé, čímž se kulturně odlišují od mnoha jiných etnik v Indonésii, spíše plachých a náchylných neříkat přímo, co si myslí. Podle křesťanů pracujících mezi nimi jsou Komeringové vůči lidem, kteří

jim dokazují upřímnost a spolehlivost, pohostinní a vstřícní a mají též zájem dozvídat se více o životní cestě, kterou nabízí Ježíš.

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Jen málo dětí z etnika Komeringů má možnost chodit do školy a dosáhnout tak příležitostí, které by je vyvedly z chudoby. Modlete se za možnosti vzdělání, které Komeringům umožní držet krok se svým měnícím se okolím a zajistit si tak i do budoucna schopnost pomáhat svým rodinám.
- Modlete se za skupiny, s jejichž partnerskou pomocí by Komeringové mohli získat zaměstnání a zdokonalit svou zemědělskou výrobu.
- Modlete se, aby křesťané pracující mezi Komeriny byli vůči nim při zvěstování své víry stejně vstřícní a přímí jako oni k nim.

*Tvoří kompaktní skupinu.
Starají se především o obživu
svých rodin, péči o starší lidi a
ochranu vlastního společenství.*

Francie: Modlete se za ty, kteří vás pronásledují

V posledních letech se Francie stala cílem několika krvavých teroristických útoků inspirovaných islámským extrémismem. Některé měly jasný cíl jako zavraždění umělců z časopisu Charlie Hebdo nebo zákazníků velkoprodejny košer potravin či návštěvníků rockového koncertu. Podobně cílená a otřesná byla i úkladná vražda letitého katolického kněze při mši. Vedle těchto útoků došlo i k útokům, které nemířili na konkrétní skupinu obyvatel, a umírali při nich jak muslimové, tak křesťané. Podlahu kaváren pokryly kulky a pod koly nákladního auta zahynuli nevinní lidé.

Bylo by lži tvrdit, že to v lidech nevyvolalo hluboký otřes. Zpočátku se zvedla vlna solidarity, jednoty i projevů sympatií vůči těm muslimům žijícím ve Francii, kteří neměli s extrémismem nic společného. Jak však útoky pokračovaly, začala snášenlivost francouzského národa slábnout. Právě toho chtěli bezpochyby teroristé dosáhnout.

Křesťanští vedoucí ve Francii nám připomínají: „Pokud jde o nás, křesťany žijící mezi muslimskými sousedy a spoluobčany, je nutno, abychom se vrátili k Ježíšovým slovům z Matouše 5,44: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce.“ Odpovídat na nenávist láskou je obtížný úkol. Vidět

na ulici vždy zahalené ženy a severoafrické muže a necítit k nim odpor, nýbrž lásku není jednoduché. Prožíváme-li zmatek, je třeba, abychom pochopili, že nenásilníčtí muslimové jsou zmateni ještě mnohem víc. Milovat znamená snažit se jim porozumět a modlit se, aby se Bůh dotkl jejich srdce. Ve Francii žijeme s 5,5 milionem muslimů. To Bůh je přivedl na náš práh.“

ZA CO SE MŮŽEME MODLIT?

- Ježíš řekl: „Budete-li milovat jen ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna?“ Modlete se, aby se křesťané ve Francii a ve všech zemích zasažených terorismem dokázali řídit Kristovým učením o lásce k našim nepřítelům.
- Modlete se za muslimy, kteří se zapojili do teroristických akcí nebo na to pomýšlejí. Ježíš říká, že láska a modlitba jdou spolu ruku v ruce – a to je cílem této modlitební příručky.
- Modlete se za oběti násilí a za moudrost pro vládní představitele. Cílem terorismu je nenávist a rozdělení. Více než kdy dříve potřebujeme představitele, jejichž vedení bude spojeno s moudrostí.

Odpovídat na nenávist láskou je obtížný úkol.

A co dál?

Ramadán skončil, ale nezapomeňte popřát a pozdravit své muslimské přátele na podzim při příležitosti Svátku obětí (Íd al-ádhá!)

I během roku se můžete dále modlit! Sledujte „30 Days International“ na Facebooku, kde najdete další náměty a aktuality k modlitbám –

www.facebook.com/30daysprayer

Příspěvkem na výrobu příručky „30 dní modliteb za svět islámu“ pomůžete našemu týmu dobrovolníků, aby příručka mohla vyjít i v následujících letech.

Chcete-li poslat dar, navštivte

<http://pray30days.org/about/donate/>

DÍKY ZA VAŠE MODLITBY!

30 DAYS INTERNATIONAL

WWW.PRAY30DAYS.ORG

Copyright © 30 Days International 2017

